
О Т Р Ы В К И

изъ Полтавы, Поэмы А. С. Пушкина,

переложенной

на Малороссійскій языкъ.

=

Изъ 2-й Пѣсни.

Маруся.

.....

Мазепа.

Ну, слухай, сердце, годи, годи!

Та що почувешъ — шо мовчы:

Давно мы заварили дило,

Теперь воно кыпынь у насъ,

Годына гарная наспила,

Прокалашае швидко часъ.

Давно безъ башьковской славы

Мы, якъ волы, въ ярми жылы,
 У подданствѣ: або Варшавы,
 Або великой Москвы.
 Возыпця годи зъ Москалями,
 Украйни царсшвомъ будь пора.
 И я, своимы козакамы
 Шпурну на мощного Петра!
 Москаль жажнепця передъ намы
 И може буду я Царемъ.
 Зъ собою за-одно я маю
 И Карла зъ Польскимъ Королемъ.
 Княгиня Дульская опшая,
 Та спарець, бачъ, ша Іезуиць;
 Видъ ныхъ до мене лыспы носяшь.
 Ну, е за що мене журышь?
 Опшакъ жинки що дня голосоашь,
 А розпытай: — сама не зна,
 Чого спалышця нависна!

Маруся.

Ты будешъ Царь на Украйни!
 Якъ гарно на сидій чупрыни
 Засся золошый vineць

Мазепа.

Та почиай, ще не конецъ,
 Богъ висъ, про ше, що дали буде!

Маруся.

Тебе вси поважають люде,
На смерть за тебе кожний радъ,
Ты крацій будешъ Царь видъ міру,
Тебе жде Царство.....

Мазепа.

А якъ кань?

Маруся.

Пиду зъ побою пидъ сокиру!

Изъ 3-й Пѣсни.

Скризь хмари небо заспылають,
Ночна доба. Биля Днипра
На берези соби куняють
Невиры, ворогы Петра.
Забувши висько и Полшаву,
И Москаливъ вельку славу,
На спорыши Карль гарно спавъ.
Та сонъ Мазепу облипае,
Покій видъ него упикае,
Ему: все жарко, винь спогнавъ.

Ажъ чую, хпось ёго позвавъ,
 Зыгнувъ.... изъ ляку зашрусывся;
 До нёго близько хпось схылывся.
 Обшарпана, худа, блідна,
 Дивоцьку косу розпусыла.
 Очима, нибі звирь, свисыла,
 Нагнувшысь передъ нымъ вона. —
 „Хшо шы пака? се шы Маруся!“

Маруся.

Мовчы, почують насъ, боюся;
 Тыхенько шепошы шеперь;
 Вже машы й башько мій умерь!

Мазепа.

Та що шы мелешъ, Богъ съ побою!

Маруся.

Послухай що воны зо мною
 Хошили заразы изробышь!
 Якъ мусылы мене дурышь.
 Куды вшикашь въ шакую пору?
 Куды дивашця зъ поговору?
 Якъ речъ скаженихъ зупынышь?
 Вона мині шеперь казала,
 Що башька вже мого нема.
 Ёго я голову держала,

Да шо не людська голова,
А вовча. Бачышь якъ дурыла.
Вона Марусю, чуешь шы!
Щобъ не гадала й не хошила,
Зъ шобою серденько вшпекшы!
Чы можножь? —

Гешманъ мовчки слуха,

Що дрыбошишь ёму вона.
И зновъ не перевившы духу
Вона казашы почала: —
Я знаю празныкъ, шыскъ народу,
И мерцвякы якого зброду!
Туды я зъ мамою ишла. . . .
Та дежъ шы бувъ? зъ шобою ризно
Нужуся далеби-що я.
Ходимъ до дому, глянь якъ пизно. . . .
Скрушылась голова моя!
Тебе я мала за другого!
Ты, сшарцюга, якій спрашний.
Ни, гарний бувъ Мазена мій;
А шы, шакъ здавсь на чорша злого.
Въ ёго очахъ — якъ жаръ любовъ.
А речи — одъ огню жарчиши,
Видь снигу усь ёго билиши,
А швій замазаний у кровь!
И — зъ регопомъ завызкопила;

И мовъ лыхій їи злызавъ.
Мазепыне шрусилось шило,
Ёго цыганскій пипъ пронявъ;
Мовъ смершью на нёго сопнуло,
За шкуру снигомъ мовъ сыпнуло,
И волосъ шапку пидсувавъ.

Е. Гребёнкинъ

